

STUDIUL 8

Încredere în bunătatea lui Dumnezeu (Habacuc)

Textul de memorat: „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.” (Habacuc 2:14)

Gândul central: Poate că nu înțelegem întotdeauna de ce au loc tragedii în viața noastră, dar putem avea încredere în Dumnezeu, orice s-ar întâmpla.

La sfârșitul unei predici despre prezența lui Dumnezeu alături de noi în mijlocul adversităților vieții, o doamnă se duce la predicator și îl întreabă cu lacrimi în ochi:

- Pastore, unde era Dumnezeu în ziua în care mi-a murit singurul băiat?

Citind pe chipul ei durerea adâncă, pastorul a păstrat câteva secunde de tăcere și apoi i-a răspuns:

- În ziua aceea, Dumnezeu era tot acolo unde Se afla atunci când Fiul Său a murit ca să ne scape de moartea veșnică!

La fel ca noi, Habacuc a fost martor la acte de nedreptate și de violență și la multe rele. În plus, Dumnezeu părea a nu spune nimic despre toate acestea, ci i-a cerut doar să aibă încredere în făgăduințele Sale.

Profetul nu a trăit să vadă împlinirea acestor făgăduințe și totuși a învățat să aibă încredere în ele. Cartea lui începe cu o plângere pe care o aduce înaintea lui Dumnezeu, dar se încheie cu unul dintre cele mai frumoase imnuri din Biblie.

Asemenea lui Habacuc, și noi trebuie să așteptăm cu credință până când pământul „va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”.

Nedumerirea profetului

1. Ce întrebări îi adresează Habacuc lui Dumnezeu? Deși situația noastră este diferită de situația sa, cât de des ne punem și noi astfel de întrebări? Habacuc 1

Habacuc se distinge de ceilalți profeți printr-o trăsătură unică: el nu i-a vorbit poporului din partea lui Dumnezeu, ci i-a vorbit lui Dumnezeu despre popor. Efortul său de a înțelege planurile divine începe cu un strigăt de nedumerire: „Până când, Doamne?” În Biblie, întrebarea aceasta introduce, de obicei, o lamentație (Psalmii 13:1; Ieremia 12:4), iar cel care o pune se află într-o situație critică din care caută să scape.

Criza în care Habacuc strigă după ajutor este cauzată de violența ce caracteriza societatea în care trăia. Cuvântul din originalul ebraic tradus aici cu „silnicie” sau „violență” este *hamas* și este utilizat de șase ori în cartea lui Habacuc. El transmite ideea de prejudiciu, atât de ordin fizic, cât și moral, adus altora (Geneza 6:11).

Fiind profet, Habacuc știe cât de mult iubește Dumnezeu dreptatea și cât de mult urăște asuprirea și se întreabă de ce permite El să mai existe nedreptate. Pretutindeni în jur, vede acte de violență și de încălcare a legii și, aparent, cei răi reușesc să-i înfrângă pe cei neprihăniți. Dreptatea este pervertită de cei puternici, la fel cum s-a întâmplat în vremea lui Amos (Amos 2:6-8) și cum se întâmplă și în zilele noastre.

În răspunsul Său, Dumnezeu Își dezvăluie planurile de viitor: El va folosi armata Babilonului pentru a-l pedepsi pe poporul Său. Vestea aceasta îl surprinde pe profet. El nu se aștepta ca Domnul să-i disciplineze pe iudei printr-o armată păgână. În versetul 8, cavaleria babiloniană este comparată cu leopardul, cu lupul și cu vulturul, trei animale de pradă cunoscute pentru viteza și forța lor, care îi aduc victimei o moarte violentă.

În aroganța și cruzimea lui, Babilonul nu dă socoteală nimănui, nu dă semne de remușcare și nici nu oferă compensații. El încalcă ordinea elementară a vieții create. Habacuc află că armata Babilonului va fi „toiagul” sau „nuiăua” prin care Dumnezeu Își va manifesta urgia (Isaia 10:5). Pedepsa avea să vină în timpul vieții lui (Habacuc 1:5). Toată această situație ridică noi întrebări legate de dreptatea divină.

Ce putem face pentru a învăța să ne încredem în bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu, chiar dacă lumea pare a fi plină de răutate și nedreptate? Care este singurul nostru loc de adăpost?

Cel neprihănit va trăi prin credință

În Habacuc 1:12-17, răspunsul pe care Dumnezeu i-l dă profetului ridică o întrebare și mai tulburătoare: Lucrează Dumnezeu prin cei răi pentru a-i pedepsi pe cei care sunt mai neprihăniți decât ei?

În versetul 17, Habacuc pune o întrebare cu privire la dreptatea divină. Nedumerirea lui este legată nu numai de starea de decădere a propriului popor, ci și de faptul că patria sa avea să fie pedepsită prin intermediul unui alt popor mai rău. Păcatele lui Iuda îi erau cunoscute, dar, în pofida lor, poporul său și, îndeosebi, oamenii neprihăniți din mijlocul lui nu erau atât de răi ca păgânii din Babilon.

2. Ce speranță ne este prezentată în Habacuc 2:2-4?

Acesta este unul dintre cele mai importante pasaje din Scriptură. Versetul 4, în special, exprimă esența Evangheliei și este textul fundamental care se pare că a declanșat Reforma protestantă. Noi primim neprihănirea lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos; neprihănirea lui Dumnezeu Însuși este așezată în dreptul nostru. Neprihănirea Sa devine neprihănirea noastră. Acest act poartă denumirea de *îndreptățire prin credință*.

3. Cum au utilizat scriitorii Noului Testament Habacuc 2:4? Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10:38.

Frământat de aceste întrebări despre rău, neprihănire și mântuire, Habacuc arată contrastul dintre cei credincioși și cei îngâmfați (vers. 4). Destinul acestor două categorii de oameni este determinat de purtarea lor: cei mândri vor cădea, pe când cei neprihăniți vor trăi prin credință. În original, cuvântul ebraic pentru credință (*emuna*) are sensul de „credincioșie”, „statornicie” și „verticalitate”. Cel care trăiește prin credință nu este mântuit prin faptele sale, dar faptele sale arată că el trăiește prin credință. Credința sa este descoperită în fapte și, astfel, el are făgăduința vieții veșnice.

Pământul va fi plin de cunoștința Domnului

4. Ce răspuns dă Dumnezeu la întrebarea profetului? Ce vaiuri și ce făgăduințe sunt rostite? Habacuc 2

Răspunsul pe care îl dă Dumnezeu la întrebarea lui Habacuc din capitolul 1:17 apare în capitolul 2 și se continuă sub forma unui imn în care cel mândru este luat în derâdere. Prin cele cinci vaiuri (Habacuc 2:6,9,12,15,19) se subliniază ideea că soarta Babilonului este hotărâtă. Pedepsirea dușmanului va respecta principiul „măsură pentru măsură”. În final, ceea ce a făcut aceea i se va face. Dușmanul va lua locul victimei și va culege ce a semănat, pentru că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit de ființele omenești îngâmfare (Galateni 6:7).

Spre deosebire de asupritor, care își primește în final pedeapsa de la Dumnezeu, cel neprihănit are făgăduința vieții veșnice prin Hristos, indiferent de întâmplările prin care trece în această viață. Când descrie rămășița credincioasă din timpul sfârșitului, cartea Apocalipsa folosește expresia „răbdarea sfinților” (Apocalipsa 14:12). Într-adevăr, cei neprihăniți așteaptă cu răbdare intervenția divină, chiar dacă aceasta are loc abia la revenirea lui Isus.

5. Ce răspuns oferă Evrei 11:1-13 la întrebările noastre legate de providența și dreptatea divină?

În esență, răspunsul lui Dumnezeu la întrebările lui Habacuc este o confirmare a prezenței Sale statornice. Mesajul cărții lui Habacuc și, totodată, mesajul întregii revelații biblice este încrederea în prezența lui Dumnezeu și bizuirea pe judecata Sa, în ciuda tuturor aparențelor contrare. Credința în cărțile profeților înseamnă încredere în Domnul și în caracterul Său neschimbător.

„Credința care i-a întărit pe Habacuc și pe toți cei sfinți și drepti din zilele acelea de grea încercare era aceeași credință care îl susține pe poporul lui Dumnezeu din zilele noastre. În ceasurile cele mai întunecate, în împrejurările cele mai descurajatoare, credinciosul creștin își poate ține sufletul legat de Izvorul a toată lumina și puterea. Zi de zi, prin credința în Dumnezeu, nădejdea și curajul lui pot fi reînnoite.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 386, 387

Rememorarea dovezilor puterii lui Dumnezeu

6. Citește Habacuc 3. Ce face Habacuc? De ce este lucrul acesta important, date fiind circumstanțele grele și întrebările dificile cu care se confruntă profetul?

Printr-o rugăciune cântată (Habacuc 3:19 u.p.), profetul mărturisește că acceptă căile lui Dumnezeu. El este pe deplin conștient de puterea Domnului și îi cere să își aducă aminte de îndurările Sale atunci când

pedepsește. Cu reverență, profetul rememorează marile Sale lucrări din trecut și îi cere izbăvirea. Habacuc pare să privească atât spre evenimentul exodului, cât și spre ziua Domnului. Dorința sa cea mai mare este ca Domnul să-Și manifeste puterea în situația în care el se găsește.

Imnul din capitolul 3 descrie în imagini poetice eliberarea lui Israel din robia egipteană. Ceea ce s-a întâmplat în vremea exodului este o prefigurare a mării zile a judecării. Oamenii evlavioși nu au de ce să se teamă de ziua Domnului, dar trebuie să aștepte, să persevereze și să se bucure de speranța pe care o au. De asemenea, imnul preamărește puterea, slava și triumful lui Dumnezeu. Domnul este descris ca fiind suveranul întregului pământ. Descoperirea slavei Sale se aseamănă cu splendoarea răsăritului de soare (Habacuc 3:4).

Dumnezeu judecă popoarele asupritoare și, în același timp, îi aduce poporului Său mântuire; El vine în carul Său de biruință (Habacuc 3:8). Puterea Sa nu lucrează întotdeauna în mod vizibil, dar omul credinței știe că Dumnezeu este cu el, orice s-ar întâmpla.

Habacuc ne invită să așteptăm cu răbdare ziua Domnului, ziua mântuirii în care El îi va așeza pe cei neprihăniți pe pământ și va umple pământul cu slava Sa. Prin cântece de laudă la adresa Domnului, cei credincioși se încurajează unii pe alții (Efeseni 5:19,20; Coloseni 3:16) să mediteze la lucrările lui Dumnezeu din trecut și să speră într-un viitor glorios. Prin exemplul său, Habacuc ne arată cum putem rămâne tari, trăind cu această viziune.

Gândește-te la modul în care te-a condus Dumnezeu în trecut. Cum te ajută această meditație să îți formezi obiceiul de a avea încredere în El și în bunătatea Sa, indiferent ce îți rezervă viitorul apropiat? De ce este important să privim spre viața veșnică viitoare?

Dumnezeu este tăria noastră

7. Ce manifestări ale puterii și ale măreției lui Dumnezeu sunt prezentate la încheierea cărții? Care este atitudinea profetului? Habacuc 3:17-19, vezi și Filipeni 4:11. Cum putem avea și noi o astfel de atitudine?

În încheierea cărții sale (Habacuc 3:16-19), profetul descrie reacția pe care a avut-o la descoperirea puterii și a bunătății lui Dumnezeu. Rememorarea modului în care a intervenit Dumnezeu îi inspiră curaj în fața atacurilor dușmanului. Sufletul îi este cuprins de teamă în timp ce așteaptă ca pedeapsa lui Dumnezeu să cadă asupra poporului. Probabil că, în urma invaziei, smochinii și măslinii, atât de valoroși în Palestina vor fi distruși; la fel, vița-de-vie, grâul, oile și vitele. Cu toate acestea, el își păstrează credința neștirbită, fiindcă L-a văzut pe Domnul în viziune.

Habacuc știa din experiențele sale anterioare că Dumnezeu este întotdeauna credincios și de aceea se încredințează voii Sale (Habacuc 3:16-19). Circumstanțele nu îi sunt favorabile, însă el ia decizia de a-și pune încrederea în Domnul și în bunătatea Sa, oricât de disperată i s-ar părea situația.

Profetul așteaptă cu credință, chiar dacă nu are niciun semn imediat al intervenției divine. Prin dialog, prin luarea în derâdere a dușmanului și printr-un imn de laudă, el i-a învățat pe credincioșii din toate secolele să își dezvolte o credință vie în Eliberator. I-a încurajat prin exemplul său să dialogheze cu Dumnezeu, să își verifice loialitatea față de El în vremuri de restriște, să își întărească speranța în El și, totodată, să Îl laude.

Habacuc își încheie cartea cu o frumoasă atitudine de credință: oricât de grea ar fi viața, ne putem găsi bucuria și tăria în Domnul. Mesajul subliniat iar și iar este că trebuie să așteptăm cu răbdare intervenția divină atunci când trecem printr-o strâmțorare care pare să nu aibă sfârșit. Cât de relevantă este această temă pentru noi adventiștii de ziua a șaptea dat fiind că însuși numele nostru exprimă credința în revenirea lui Isus?

Studiu suplimentar

Citiți comentariile de mai jos și discutați clarificările pe care le aduc mesajului cărții lui Habacuc.

„Există un răspuns la întrebarea lui Habacuc. Este un răspuns exprimat nu în planul ideilor, ci în planul evenimentelor. Dumnezeu răspunde prin fapte, prin evenimente care vor avea loc, dar răspunsul nu poate fi exprimat în cuvinte. Răspunsul va veni cu certitudine – «dacă zăbovește așteaptă-[1]». Este adevărat, perioada aceasta de timp este greu de suportat; cel neprihănit este îngrozit de ceea ce vede. Dar la aceasta este dat marele răspuns: «Cel neprihănit va trăi prin credința lui.» Și de data aceasta, este un răspuns exprimat nu în planul ideilor, ci în planul existenței. Pentru profet, credința înseamnă încredere în Acela în a cărui prezență calmul este o formă de cunoaștere.” – Abraham J. Heschel, *The Prophets*, p. 143

„Trebuie să cultivăm și să încurajăm credința despre care au mărturisit prorocii și apostolii – acea credință care se sprijină pe făgăduințele lui Dumnezeu și așteaptă mântuirea la timpul și în felul hotărâte de El. Cuvântul sigur al prorociei își va găsi împlinirea finală în arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Timpul de așteptare poate părea lung, sufletul poate fi apăsător de împrejurări descurajatoare, mulți în care ne-am pus încrederea pot cădea pe cale, dar, împreună cu prorocul care s-a străduit să-l încurajeze pe Iuda într-o vreme de decădere fără egal, să spunem cu încredere: «Domnul este însă în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!» (Habacuc 2:20).” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 387, 388

Întrebări pentru discuție

1. Prezintă pe scurt dialogul lui Habacuc cu Dumnezeu. Care era principala lui nemulțumire? Care a fost reacția sa la răspunsurile date de Dumnezeu?
2. Este oare posibil ca, în ochii lui Dumnezeu, întrebările oneste și chiar îndoielile să fie o atitudine religioasă mai plăcută decât o credință de suprafață? Argumentează-ți răspunsul.
3. Toți adventiștii de ziua a șaptea din generațiile trecute au crezut că Hristos va reveni în timpul vieții lor și că vor vedea împlinirea finală a acestor frumoase făgăduințe. Cum putem învăța să ne păstrăm credința în timp ce așteptăm revenirea Sa?